

De monges i d'activistes

Les darreres eleccions municipals han consolidat de nou l'independentisme en la centralitat indiscutible de la política catalana, i han confirmat el secessionisme com a substitut d'una filosofia moribunda que fins ara havíem anomenat *catalanisme*, implosionada a causa de la impossibilitat de fer encaixar una Catalunya plena al regne d'Espanya. Convergència ha resistit amb prou dignitat l'afer Pujol i Esquerra ha augmentat la seva representació a l'antic *cinturó roig* de Barcelona. Al seu torn, reclusa el socialisme de la Tercera Via i s'enfonsa l'espanyolisme del PP, substituït de forma notòriament vexadora per un partit que només ha viscut de l'anticatalanisme i de l'aura d'un jovenet que mestreja en l'oratória al qual ha mancat ben poc temps per fer les maletes i viatjar a Madrid, l'indret on es decideixen els afers essencials de la cort. Avancem, tot en ordre.

L'aparició del fenomen Colau a l'Ajuntament de Barcelona ens regala moltes

BERNAT
DE DEDEU

lliçons. Primer, que el poble encara reclama lideratges sòlids allunyats de l'amabilitat pediàtrica de Xavier Trias. Però ens diu sobretot que l'auge de Barcelona en Comú fa palesa l'emergència d'una classe d'indignats amb poder per als quals el procés d'independència és un pas molt menor si el comparem a la revolució compensatòria dels damnificats pel sistema capitalista. Colau patirà molt com

a alcaldessa, pel simple fet d'haver inundat els seus electors amb promeses molt llamineres i solucions molt fàcils a tot drama. La reacció dels votants de Colau quan l'alcaldesa entoni el seu primer sí, *se puede... pero* pot ser d'una ira antològica. L'arribada dels activistes al poder, no obstant, és una notícia fantàstica: que governin és la millor manera de recordar-los que no tot és possible.

El paper frontissa d'ERC fins al 27S és la clau de volta actual del procés. A l'Ajuntament, Bosch i els seus intentaran vendre el relat a partir del qual collien Colau i els seus cap a posicions independentistes: mentre, al Parlament, intentaran mantenir l'estabilitat de CiU amb un programa que els filocomunistes de Barcelona cremarien per ultraliberal. Esquerra té el difícilíssim paper de no caure en la demagògia esquerrana més banal (la que canta l'opressió de Palestina però oblida sistemàticament el robatori de la fiscalitat espanyola a Catalunya) i, en efecte, l'obligació d'acostar a l'independentisme els electors que ben aviat se sentiran decebuts amb Colau. Esquerra no ha de fer de criada dels convergents, però tampoc no ha de fer cas a Ernest Maragall pensant-se que la millor manera d'ajudar el procés és destruint el centre-dreta català. Necessitem tots els vots.

Per si la complexitat fos poca, la monja Forcades (superba i envejosa del fenomen Colau) ha anunciat finalment el seu previsible trencament del carnet monacal per encapçalar una candidatura a la Generalitat, amb un nou perill de subsumir el debat nacional a la lluita entre l'esquerra i la dreta. Tant a l'Ajuntament com a la Generalitat, esperem que la demagògia no aturi l'única revolució social i real que pot viure Catalunya: la independència.

